

Marte Jacobs door Tim Krabbé, 2007

Thea; een boek over obsessie, spannend ook tot het einde toe;

Marné; gemakkelijk leesbaar en mooi;

Joke; mooi geschreven, iemand zó in de ban van een liefde is dat reëel?

Ariane; makkelijk leesbaar en mooi, gevoelvol met een triest einde;

Nelleke; sfeervol met een mooie stijl, heeft toch weinig indruk gemaakt;

Paulien; mooi en ontroerend, sober geschreven;

Gerda; het boek lijkt eenvoudig maar...zit toch veel in, het zakt evenwel snel weer weg!

Wil; over een puberliefde waarin het meisje een muze wordt, onbereikbaar, daardoor wordt de hoofdpersoon pas echt dichter;

Annelies; een mooi geschreven boek over gemiste kansen.

Jannie is afwezig.

Tim Krabbé is 2 jaar ouder dan zijn broer Jeroen. Vader kunstschilder en moeder filmvertaalster in Amsterdam. Zijn verhouding met familie is soms moeilijk en dat komt ook in zijn boeken naar voren, hij schrijft vaker over jeugdliefde (Kathy's dochter). Krabbé is getrouwd geweest met Liz Snoyink en hij heeft 1 zoon Esra.

Hij is een schaakfanaticus, heeft daar boeken over geschreven, en is ook wielrenner (geweest), ook daarover geschreven. Hij heeft ook meegedaan aan Hadimassa. Veel van zijn boeken worden vooral door middelbare scholieren gelezen. Enkele titels:

Het gouden ei (ook verfilmd) en De Grot. Een tafel vol vlinders was boekenweekgeschenk. De boeken kun je als het ware beschouwen als puzzels, stukje bij beetje kom je dichterbij de vaak verrassende ontknopning.

Het boek is verdeeld in zeven hoofdstukken. Het eerste speelt zich af in het heden als de hoofdpersoon Emile Binenbaum 60 jaar is en terugblijkt. Daarna lees je de chronologisch weergegeven gebeurtenissen in zijn jeugd. In het laatste hoofdstuk ben je weer terug in het heden en volgt er een verrassende ontknopning. Er zitten open plekken in het boek, maar wanneer je doorleest valt alles op zijn plaats. Toch laat het ook veel vragen open:

Wordt een liefde onbereikbaar door leeftijdsverschil?

Kan een onmogelijke (jeugd)liefde een obsessie worden?

Hoort vriendschap gelijkwaardig te zijn, hoe zit dat tussen Emile Binenbaum en Willem Reiff?

Vertel je iemand dat je verliefd bent of houd je dat voor je? Als lezer blijf je nieuwsgierig naar het gedichtje waarover geschreven wordt maar wat niet wordt afgedrukt. De hoofdpersoon komt eigenlijk nergens toe, het is zijn gevoel slechts versus verstand.

Emile ontdekt Marte als negenjarige, als hij veertien is, in een voetbalspel tijdens een verjaardagsfeest van een vriend van zijn ouders. Ze spelen voor het eerst maar allebei goed, scoren, combineren sterk en zijn een team. Het atletische meisje met de steltbenen en het linkerschot blijft hem bij.

Hij herkent haar ook meteen alshij haar op school tegenkomt en er ontstaat een ritueel van wederzijds groeten. Emile ziet iets in Marte, al ontkent hij verliefdheid. Hij schrijft dan wel zijn eerste gedicht voor de schoolkrant, “Pasgeboren giraffe”, over het negenjarige meisje dat hem opviel. Het is een succes, iedereen zal zich dat gedicht van hem herinneren.

Alleen Marte geeft niet aan het begrepen te hebben, maar dat is volgens Emile haar manier om hun ‘geheime verhouding te verzegelen’. Even woordeloos verliezen ze elkaar weer uit het oog tot hij het inmiddels veertienjarige meisje een keer tegenkomt bijde bioscoop; hij grijpt zijn kans en vraagt of ze eens wat zullen afspreken.

Samen wandelen ze heel Amsterdam door, de zogenaamde kronkeltochten. Marte vertelt over haar leven en over haar moeilijke thuissituatie. Emile heeft ondertussen zelf wel een relatie (gehad).

Hun laatste ontmoeting is op het feest van het honderdjarig bestaan van het Amsterdams Lyceum. Dan is Marte 18 jaar en Emile 25. Vijfendertig jaar beheerst de liefde voor Marte het leven van Emile, pas dan volgt de ontknoping waarbij er een hoofdrol is voor een van zijn ‘beste’ vrienden; Willem Reiff, die Marte heeft ‘afgepakt’.

Er is spanning tussen Emile en Marte, tussen Emile en Reiff en tussen Reiff en Marte, die pas in de laatste pagina’s grotendeels opgelost wordt.

Maar het blijft slechts de interpretatie van Emile zelf. Emiles fantasie, zijn onbegrensde vermogen alles naar zich toe in te vullen, zijn passiviteit, zijn onvermogen het verleden achter zich te laten, veel interpretatie en weinig dialoog, maar toch blijft de spanning behouden. Emile blijft de passieve dromer.

Uiteindelijk gaat Marte met Reiff mee die haar wel lichamelijk maar niet geestelijk kent. Het lijkt alsof Marte wanneer zij het tweede gedicht van Emile leest, en Willem Reiff een foto van haar maakt, pas begrijpt wat er allemaal mis is gegaan tussen iedereen, zij pleegt zelfmoord.

Annelies Lauret